

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/32/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121442687
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6121442687.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, D. E. F., o zaplatenie 2.480,09 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 7Csp/85/2021-135 zo dňa 18. februára 2022, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Stranám sporu sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1306,14 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1306,14 eur od 30.06.2021 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. II. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietá. III. Žalovanému sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

Rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ustanovením § 1 ods. 2, § 2 písm. a), písm. b), § 7 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 261 ods. 6 písm. d), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5, ods. 6, ods. 9, § 54 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“).

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou pôvodne podanou na upomínací súd Okresný súd Banská Bystrica vedenou pod sp. zn. 30Up/1321/2021 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.480,09 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.939,66 od 30.06.2021 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že dňa 25.04.2013 uzatvoril žalobca so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXX (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 3.800 eur. Úver bol žalovaný povinný splácať v mesačných anuitných splátkach po 75,16 eur v zmysle zmluvy. Konečná splatnosť úveru nastala dňa 20.04.2021. Vzhľadom na omeškanie žalovaného s úhradou splátok žalobca úver predčasne zosplatnil a pohľadávku zažaloval na Okresnom súde Vranov nad Topľou, pričom v konaní súd v rozsudku č. k. 5C/33/2014 - 178 zo dňa 28.11.2018 určil, že predčasné zosplatnenie úveru bolo neplatné a úverová

zmluva č. XXXXX je ďalej platná a účinná. Okresný súd Vranov nad Topľou preto žalobu zamietol v časti uplatneného nároku z úverovej zmluvy č. XXXXX. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 3Co/156/2019 zo dňa 10.03.2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Vzhľadom na vyššie uvedené rozsudky a posúdenie nemožnosti predčasného zosplatenia úveru bol žalovaný povinný naďalej plniť splátky dohodnuté v zmluve. Uvedenú povinnosť žalovaný porušil, keď neuhradil omeškané splatné splátky. Žalovaný na úver uhradil celkovo spolu sumu 526,12 eur, pričom poslednú úhradu uskutočnil dňa 17.01.2014, čo bolo zohľadnené v konaní sp.nz. 5C/33/2014. Žiadnu ďalšiu úhradu neuskutočnil. Žalobca listom zo dňa 29.06.2021 vyzval žalovaného na úhradu omeškaných splátok, od splatnosti ktorých ku dňu zaslania výzvy neuplynuli tri roky. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje nárok na omeškané splatné splátky, od splatnosti ktorých ku dňu podania žaloby neuplynuli tri roky, t.j. ide o omeškané splátky za mesiac 8/2018 - 4/2021 (do konečnej splatnosti), ktoré neboli zohľadnené v konaní sp. zn. 5C/33/2014. Ide o tieto omeškané splátky: dňa 20.8.2018 v sume 75,16 eur, dňa 20.9.2018 v sume 75,16 eur, dňa 22.10.2018 v sume 75,16 eur, dňa 20.11.2018 v sume 75,16 eur, dňa 20.12.2018 v sume 75,16 eur, dňa 21.1.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.2.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.3.2019 v sume 75,16 eur, dňa 23.4.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.5.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.6.2019 v sume 75,16 eur, dňa 22.7.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.8.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.9.2019 v sume 75,16 eur, dňa 21.10.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.11.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.12.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.1.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.2.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.3.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.4.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.5.2020 v sume 75,16 eur, dňa 22.6.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.7.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.8.2020 v sume 75,16 eur, dňa 21.9.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.10.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.11.2020 v sume 75,16 eur, dňa 21.12.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.1.2021 v sume 75,16 eur, dňa 22.2.2021 v sume 75,16 eur, dňa 22.3.2021 v sume 75,16 eur a dňa 20.4.2021 v sume 74,97 eur. Súčet omeškaných splatných splátok predstavuje 2.480,09 eur. Žalobca výzvou zo dňa 29.06.2021 vyzval žalovaného na úhradu omeškaných splátok. Napriek výzve nedošlo zo strany žalovaného k úhrade vyššie uvedených omeškaných splatných splátok. Žalobca si tiež uplatňuje nárok na úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.939,66 eur odo dňa nasledujúceho po zaslání výzvy na úhradu dlhu do zaplatenia.

V podaní doručenom upomínacemu súdu žalobca opravil vady návrhu na vydanie platobného rozkazu a žiadal si priznať istinu vo výške 1.939,66 eur, úrok vo výške 540,43 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.939,66 eur od 30.06.2021 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Upomínací súd dňa 25.08.2021 vydal platobný rozkaz, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu v sume 1.939,66 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.939,66 eur od 30.06.2021 do zaplatenia, úrok vo výške 540,43 eur, alebo aby podal odpor. Zároveň ho zaviazal na náhradu trov konania. Voči predmetnému platobnému rozkazu podal žalovaný odpor. Žalovaný v podanom odpore uviedol, že v materiáloch, ktoré mu boli doručené, sa nachádza výzva na úhradu dlhu zo dňa 29.06.2021, ako aj zmluva zo dňa 25.04.2013 - číslo zmluvy XXXXX. Uviedol, že sumy, na zaplatenie ktorých je zaviazaný vo výroku platobného rozkazu spolu s porovnaním so sumami uvedenej vo výzve na úhradu dlhu sú rôzne, takže nie je zrejmé, čo je podkladom na vydanie platobného rozkazu. Už v minulosti o podanej úverovej zmluve rozhodol Okresný súd Vranov nad Topľou pod sp. zn. 5C/33/2014, kde žalobu zamietol.

Upomínací súd preto výzvou zo dňa 23.09.2021 v súlade s § 14 ods. 1 Zákona č. 307/2016 Z. z. vyzval žalobcu na podanie návrhu na pokračovanie v konaní na príslušnom súde na prejednanie veci podľa Civilného sporového poriadku a aby sa vyjadril k podanému odporu. Na túto výzvu žalobca reagoval tak, že navrhuje pokračovanie v konaní na príslušnom súde podľa Civilného sporového poriadku. K podanému odporu uviedol, že tvrdenia žalovaného v ňom uvedené považuje za nesprávne. Odkázal na žalobu a pripojené listiny, z ktorých možno vyvodiť, že v právoplatnom rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 5C/33/2014 - 178 zo dňa 28.11.2018 súd určil, že predčasné zosplatenie úveru bolo neplatné a úverová zmluva č. XXXXX je ďalej platná a účinná. Okresný súd Vranov nad Topľou preto žalobu zamietol v časti uplatneného nároku z úverovej zmluvy č. XXXXX. Upomínací súd dňa 30.09.2021 postúpil vec Okresnému súdu Vranov nad Topľou.

Žalobca k žalobe doložil úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 25.04.2013, výzvu na úhradu dlhu zo dňa 29.06.2021, všeobecné obchodné podmienky - G. B. H., I., prehľad splácania úveru. Po

postúpení veci na Okresný súd Vranov nad Topľou žalobca súdu uviedol, že úhrady v celkovej výške 526,12 eur, ktoré vyplývajú z predloženého prehľadu, už boli zohľadnené v konaní sp. zn. 5C/33/2014 a k žiadnym ďalším úhradám zo strany žalovaného nedošlo. Žalobca úver predčasne zosplatnil a pohľadávku zažaloval na Okresnom súde Vranov nad Topľou, pričom rozsudkom č. k. 5C/33/2014 -178 zo dňa 28.11.2018 určil, že predčasné zosplatnenie úveru bolo neplatné a úverová zmluva č. XXXXX je ďalej platná a účinná. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 3Co/156/2019 zo dňa 10.3.2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Vzhľadom na vyššie uvedené rozsudky a posúdenie nemožnosti predčasného zosplatnenia úveru bol žalovaný povinný naďalej plniť splátky dohodnuté v zmluve. Uvedenú povinnosť žalovaný porušil, keď neuhradil omeškané splatné splátky. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje nárok na omeškané splatné splátky, od splatnosti ktorých ku dňu podania žaloby neuplynuli tri roky, t. j. ide o omeškané splatné splátky za mesiac 8/2018 - 4/2021 (do konečnej splatnosti), ktoré neboli zohľadnené v konaní sp. zn. 5C/33/2014. Ide o následné omeškané splátky: dňa 20.8.2018 v sume 75,16 eur, dňa 20.9.2018 v sume 75,16 eur, dňa 22.10.2018 v sume 75,16 eur, dňa 20.11.2018 v sume 75,16 eur, dňa 20.12.2018 v sume 75,16 eur, dňa 21.1.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.2.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.3.2019 v sume 75,16 eur, dňa 23.4.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.5.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.6.2019 v sume 75,16 eur, dňa 22.7.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.8.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.9.2019 v sume 75,16 eur, dňa 21.10.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.11.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.12.2019 v sume 75,16 eur, dňa 20.1.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.2.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.3.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.4.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.5.2020 v sume 75,16 eur, dňa 22.6.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.7.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.8.2020 v sume 75,16 eur, dňa 21.9.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.10.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.11.2020 v sume 75,16 eur, dňa 21.12.2020 v sume 75,16 eur, dňa 20.1.2021 v sume 75,16 eur, dňa 22.2.2021 v sume 75,16 eur, dňa 22.3.2021 v sume 75,16 eur a dňa 20.4.2021 v sume 74,97 eur. Na žalobcom uplatnené splátky v tomto konaní zo strany žalovaného nedošlo k žiadnym úhradám. Jediné úhrady, ktoré žalovaný uskutočnil, sú tie, ktoré vyplývajú z prehľadu, avšak na tie súd už v konaní sp. zn. 5C/33/2014 prihliadol.

Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav, podľa ktorého žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 25.04.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver v sume 3.800 eur, s úrokovou sadzbou vo výške 17,9 % p. a., a poplatkom za správu úverového účtu v sume 1,99 eur/mesačne, pri výške anuitnej splátky 75,16 eur, pri termíne splatnosti 1. anuitnej splátky dňa 20.05.2013, počte anuitných splátok 96, splatnosti úveru dňa 20.04.2021, pri výške RPMN 20,77 %, pri priemernej RPMN 18,86 %, a celkovej čiastke 7.406,40 eur.

V zmysle čl. 2 bod 2.1. zmluvy, podrobné podmienky splácania úveru, podmienky uplatňovania úrokovej sadzby a jej zmien sú uvedené vo všeobecných obchodných podmienkach.

Podľa čl. 4 bod 4.1. zmluvy, ak klient nezaplatí anuitnú splátku včas, banka má právo na úrok z omeškania vo výške 5 % p. a. z nesplatennej anuitnej splátky až do jej zaplatenia.

Ak klient poruší alebo nesplní akýkoľvek záväzok vyplývajúci z úverovej zmluvy a vzniknutý kedykoľvek počas jej trvania vrátane omeškania v zmysle predchádzajúceho bodu 4.1. alebo nespláca riadne a včas iný úver alebo pôžičku poskytnutou bankou, banka je oprávnená žiadať predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom za podmienok uvedených v úverovej zmluve a VOP (čl. 4 bod 4.2.1. zmluvy).

V zmysle úvodných ustanovení Všeobecných obchodných podmienok G. B. H., I. účinných od 01.04.2013 (ďalej len „VOP“), Prima banka Slovensko, I. upravujú podmienky výkonu bankových činností na zmluvnom základe tým, že vo všeobecnosti upravujú práva, povinnosti a podmienky zmluvného vzťahu medzi bankou a klientom ohľadne Bankových obchodov.

Podľa časti IX. Spoločné a záverečné ustanovenia, písm. B - Doručovanie a komunikácia bod 3 písomnosti a oznámenia banky sa považujú za doručené, ak sú doručované: a) poštou - na tretí pracovný deň odo dňa odoslania, b) kuriérskou poštou - v deň a hodinu uvedenú na potvrdení o osobnom prevzatí alebo v deň a hodinu odmietnutia prevzatia preukázané písomným potvrdením kuriérskej pošty

c) osobne - v deň a hodinu uvedenú na potvrdení o osobnom prevzatí d) faxom - v momente vytlačenia správy o odoslaní, e) e-mailom - v momente prijatia správy o doručení, f) SMS správou - v momente odoslania SMS správy. Doručovanie a komunikácia banky bude prebiehať na korešpondenčnú adresu, e-mail, telefónne číslo uvedené klientom v zmluve uzatvorenej s bankou alebo na novú adresu, e-mail, telefónne číslo neskôr písomne oznámené klientom banke.

Listom zo dňa 29.06.2021 označeným ako výzva na úhradu dlhu žalobca vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy 2.555,25 eur s prísl. s tým, že ak nedôjde k jej úhrade bude ju vymáhať súdnou cestou.

Z prehľadu splátok a úhrad súd zistil, že žalovaný uhradil celkovo sumu 526,12 eur. Dňa 20.04.2021 došlo ku konečnej splatnosti úveru.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Vranov nad Topľou vyplýva, že Okresný súd Vranov nad Topľou rozhodol rozsudkom č. k. 5C/33/2014 - 178 zo dňa 28.11.2018 tak, že: I. konanie v časti o zaplatenie zmluvného úroku 20,61 eur a úroku z omeškania vo výške 7,92 eur zastavil, II. žalovaný bol povinný žalobcovi zaplatiť sumu 2.527,36 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne z tejto sumy od 16.04.2014 do zaplatenia, III. v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol a o trovách rozhodol tak, že IV. žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Voči výroku III. a IV. podal odvolanie žalobca. Vo zvyšnej časti nadobudol rozsudok právoplatnosť dňa 16.04.2019. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 3Co/156/2019 - 239 zo dňa 10.03.2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. a IV. a o trovách rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 01.04.2020.

Súd prvej inštancie vyhodnotil zmluvný vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľskú zmluvu. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný uzavrel so žalobcom dňa 25.04.2013 podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver v 3.800 eur, pričom žalovaný sa zaviazal čerpané prostriedky uhrádzať veriteľovi v anuitných splátkach 75,16 eur mesačne, s úrokovou sadzbou 17,9 % ročne. Jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka a v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný obsah úverovej zmluvy a všeobecných obchodných podmienok pred jej podpisom podstatným spôsobom nemohol ovplyvniť. Súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že Prima Banka Slovensko, I. vzorový text zmluvy, všeobecných obchodných podmienok používal vo viacerých prípadoch pri poskytovaní úverov iným spotrebiteľom. Žalovanému poskytol finančné prostriedky veriteľ v rámci jeho podnikateľskej činnosti, bankového povolenia a žalovaný pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej či inej podnikateľskej činnosti, ale ako spotrebiteľ, čo vyplýva aj z jeho označenia v zmluve menom, priezviskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu. Na zmluvu sa vzťahuje tiež zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože právny predchodca žalobcu poskytol spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalovanému bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Na predmetný úver uhradil žalovaný sumu 526,12 eur. Žalobca úver predčasne zosplatnil a pohľadávku žaloval na tunajšom súde, pričom v rozsudku sp. zn. 5C/33/2014 zo dňa 28.11.2018 súd určil, že predčasné zosplatenie úveru je neplatné a úverová zmluva č. XXXXX je naďalej platná a účinná. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 3Co/156/2019 zo dňa 10.03.2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Vzhľadom na vyššie uvedené bol žalovaný naďalej povinný platiť dohodnuté splátky uvedené v zmluve. Uvedenú povinnosť žalovaný porušil, neuhradil omeškané splátky, preto si žalobca uplatňuje splátky, ktoré sú nepremilčané, a to 3 roky späťne pred podaním žaloby, a to za mesiace august 2018 až marec 2021 pri výške mesačnej splátky 75,16 eur s tým, že posledná splátka je vo výške 74,97 eur. Súčet omeškaných splátok tak predstavuje sumu 2.480,09 eur. Úhrady, ktoré žalovaný vykonal už boli zohľadnené v konaní sp. zn. 5C/33/2014. Išlo o úhrady s dátumom splatnosti pre dňom 20.8.2018, ktoré si žalobca uplatňuje v tomto

konaní. Splátky splatné od 20.8.2018, t. j. nepremlčané splátky do splatnosti úveru t. j. do 20.04.2021, žalovaný neuhradil. Žalovaný namietal v podanom odpore, že o predmetnom úvere už rozhodol súd a že mu nie je zrejmä žalovaná suma.

Medzi účastníkmi konania je sporná celá žaloba, pretože žalobca odôvodňuje svoju žalobu, že si uplatňuje nepremlčané splátky. Žalovaný popiera uvedený nárok, nakoľko má za to, že o uvedenom nároku už bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 5C/33/2014. Nesporné je iba to, že zmluva č. XXXXX bola medzi účastníkmi konania uzavretá a že žalovaný vykonal na predmetný úver iba čiastočné úhrady. Súd však považoval niektoré ustanovenia za sporné, čím sa zaoberal nižšie.

Súd sa v prvom rade zaoberal výškou dohodnutého úroku z úveru, ktorého výška v danom prípade predstavovala 22,07 % ročne. Z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou nad 5 rokov v apríli 2013 činil úrok pre stav úverov 10,19 % p. a. Z toho je zrejmé, že ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi v danom prípade viac ako dvojnásobne prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami.

Úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov (§39 Občianskeho zákonníka). Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100% oproti priemeru bánk. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009 : „Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.“ (obdobne aj rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 24. 5. 2016 sp. zn. 19Co/312/2015).

Na kategóriu dobrých mravov treba osobitný dôraz klásť pri spotrebiteľských zmluvách. Pojem dobré mravy Občiansky zákonník nedefinuje. Je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale tiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno označiť za činnosť proti dobrým mravom.

Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi bol obsiahnutý i v zákone č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa ustanovenia § 4 ods. 8 tohto právneho prepisu predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami, a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu účastníkovi obchodného vzťahu pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Za dobré mravy možno považovať súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých

dodržiavanie je často krát zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti.

V danom prípade teda ide o neprimerané vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore dobrými mravmi, preto je s poukazom na ust. §39 OZ (Občianskeho zákonníka) zmluva o úvere v časti odplaty neplatným právnym úkonom.

„Aj keď podľa slovenskej právnej úpravy nie je civilnoprávna úžera explicitne upravená, odporuje dobrým mravom a ustanoveniu § 39 OZ. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver, poskytnutý pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážností za neprimerané protiplnenie (úroky, poplatky). V konečnom dôsledku ide o skutkovú podstatu trestného činu úžery, len na trestnoprávny postih chýba úmysel. Ľahkomyseľnosť síce nie je v § 235 Trestného zákona súčasťou skutkovej podstaty, ale na účely tzv. civilnoprávnej úžery okruh kvalifikačných kritérií nie je taxatívny (porov. rozhodnutie rak. Najvyšší súdny dvor OGH 3Ob 816/53). K otázke tzv. civilnoprávnej úžery a z tohto dôvodu neplatnosti zmluvy úverovej povahy teda k skutkovej podstate trestného činu úžery pri nepreukázaní úmyslu odvolací súd poukazuje na rozsudok NS ČR 21Cdo 1484/2004. Pre tzv. civilnoprávnu úžeru je právny úkon absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ).“ Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. septembra 2013 č. k. 3Co 151/2013

Z vyššie citovaného rozhodnutia tiež vyplýva, že „Odvolací súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa, jeho neskúsenosť, ľahkomyseľnosť, rozrušenie, prípadne slabomyseľnosť. Aj pri nedbanlivosti veriteľa ide o vykorisťovanie spotrebiteľa a v takomto prípade je úverová zmluva neplatná v celom rozsahu. Poskytovanie úverov je citlivá agenda a pre odbornú starostlivosť veriteľa sa musí vyžadovať proaktívny prístup k zisteniu vhodnosti úverových podmienok (starostlivosť o hospodárske záujmy spotrebiteľov; čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie).“

„Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností a preto správne postupoval súd prvého stupňa, ak nepriznal žalobcovi žiadané úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (v tom čase 12,67 % ročne). V tejto súvislosti odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať, a preto súd prvého stupňa nesprávne postupoval, ak považoval dohodu o výške úrokov nad 12,67 % ročne za absolútne neplatnú. Správne mal ustáliť, že úroky sú neplatné v celom rozsahu. Táto okolnosť totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka a za týchto okolností je potrebné hodnotiť dohodu o výške úrokov ako absolútne neplatnú.“ Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/114/2014 zo dňa 05.11.2014. (porovnaj aj Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/220/2014 zo dňa 27.11.2014).

Vo vyššie uvedených rozhodnutiach tak súd považoval za rozporné s dobrými mravmi poskytnutie úveru spotrebiteľovi za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami.

Vzhľadom na vyššie uvedené závery aj preto súd prvej inštancie považoval dohodu o výške úrokov za absolútne neplatnú (§39 Občianskeho zákonníka), a preto žalobca nemá nárok na úrok z úveru pre jeho neplatnosť.

Súd poukázal aj na § 39a Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neplatný je právny úkon urobený fyzickou osobou nepodnikateľom, pri ktorom niekto zneužije tieseň, neskúsenosť, rozumovú vyspelosť, rozrušenie, dôverčivosť, ľahkomyseľnosť, finančnú závislosť alebo neschopnosť plniť záväzky druhej

strany a dá sebe alebo inému sľúbiť alebo poskytnúť plnenie, ktorého majetková hodnota je vzhľadom na vzájomné plnenie v hrubom nepomere.

Ďalej súd prvej inštancie mal za preukázané, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z.. Aj keď uvedená zmluva obsahuje výšku RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, neobsahuje však všetky predpoklady, použité na výpočet tejto RPMN. Spôsob výpočtu RPMN je uvedený v prílohe č. 2 citovaného zákona, pričom podkladom pre výpočet RPMN je číslo posledného čerpania, výška čerpania, interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každého nasledujúceho čerpania, číslo poslednej splátky alebo platby poplatkov, výška splátky alebo platby poplatkov a interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každej splátky alebo platby poplatkov. Súd má za to, že zmluva uvedené neobsahuje.

Z dôvodu chýbajúcej tejto náležitosti - predpokladov pre výpočet RPMN aj preto súd považuje úver za bezúročný a bezpoplatkový, ako to predpokladá ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery;“ rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/59/2017 zo dňa 11.05.2017.

Obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/124/2016 zo dňa 03.11.2016, sp. zn. 3Co/7/2017 zo dňa 06.04.2017, sp. zn. 25 Co/54/2018 zo dňa 18.12.2018, zn. 7Co/6/2020 zo dňa 29.06.2020, sp. zn. 19Co/36/2020 zo dňa 17.06.2021.

Do kategórie predpokladov pre výpočet RPMN je potrebné zaradiť aj ich matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajá o ročnej percentuálnej miere nákladov uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy. / obdobne rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 1CoCSp/20/2021 zo dňa 27.01.2022/.

Z vykonaného dokazovania súd mal ďalej za preukázané, že pri overovaní bonity žalovaného žalobca mal nejaké údaje o výške príjmu žalovaného, avšak nebolo preukázané, či s odbornou starostlivosťou pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta. Odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa, nepochybne kľúčová je i povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie, akými sú, napr. štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime podľa zákona č. 110/2006 Z. z. a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018). Overovanie bonity žalovaného iba na podklade informácií poskytnutých žalovaným v žiadosti o poskytnutie úveru, bez reportu zo Sociálnej poisťovne a prostredníctvom Spoločného registra bankových

informácií, a pod., nemožno považovať za posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver s odbornou starostlivosťou (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 2CoCsp/20/2020 z 23. 09. 2020).

Postup žalobcu pri skúmaní bonity spotrebiteľa preukázaný v konaní sa javí iba formálny a nezodpovedajúci odbornej starostlivosti. S odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Takýto spôsob zisťovania bonity klienta možno charakterizovať ako posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa (bez zistenej výšky či samotnej existencie pravidelného mesačného príjmu žalovaného a jeho výdavkov) a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je, čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

V danom prípade nebolo preukázané, aby žalobca mal k dispozícii doklady o príjme žalovaného (potvrdenie zamestnávateľa), doklady o výdavkoch žalovaného pri uzatváraní zmluvy.

Súd teda na základe vykonaného dokazovania má za to, že úver je bezúročný a bez poplatkov a teda žalovaný je povinný vrátiť žalobcovi poskytnutý úver mínus vykonané úhrady.

Dodávateľ, ktorý pripravuje text zmlúv, je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za to, že spotrebiteľská zmluva obsahuje zákonom stanovené obligatórne náležitosti, ktoré sú významné pre orientáciu a rozhodovanie spotrebiteľa pri posúdení výhodnosti úveru, doby a rozsahu úveru. V zmysle § 39 Občianskeho zákonníka považuje súd úver za bezúročný a bez poplatkov. Keďže predmetný spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalobca od žalovaného nemôže požadovať žiaden úrok a žiadne poplatky, ktoré boli v zmluve dojednané. Žalobca má nárok na vrátenie istiny pôžičky. Z výpisov bolo preukázané, že žalovanému boli poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 3.800 eur, pričom súd mal predložených výpisov a tvrdení žalobcu preukázané, že žalovaný uhradil veriteľovi splátky úveru v celkovej sume 526,12 eur. Žalobca úver predčasne zosplatnil a pohľadávku žaloval na tunajšom súde pričom v rozsudku sp. zn. 5C/33/2014 zo dňa 28.11.2018 súd určil, že predčasné zosplatnenie úveru je neplatné a úverová zmluva č. XXXXX je naďalej platná a účinná. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 3Co/156/2019 zo dňa 10.03.2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Vzhľadom na vyššie uvedené bol žalovaný naďalej povinný platiť dohodnuté splátky uvedené v zmluve. Uvedenú povinnosť napriek tomu žalovaný porušil, neuhradil omeškané splátky, preto si žalobca uplatňuje splátky, ktoré sú nepremičané, a to 3 roky späťne pred podaním žaloby, a to za mesiace august 2018 až marec 2021. Úhrady, ktoré žalovaný vykonal, boli však vykonané pred viac ako tromi rokmi pred podaním žaloby. Žalovaný však splátky, od splatnosti ktorých ku dňu podania žaloby neuplynuli tri roky, t. j. od 20.8.2018 do 20.04.2021, celkovo 33 splátok, neuhradil. Žalovanému bol poskytnutý úver v sume 3.800 eur, ktorý mal hradiť v 96 splátkach mesačne, ale v sume 39,58 eur mesačne, nie 75,16 eur ako to je uvedené v zmluve, (úver v sume 3.800 eur delený 96 splátok), nakoľko je úver bezúročný a bezpoplatkový. Žalobca si uplatnil iba nepremičané splátky, na ktoré má nárok, t. j. na 33 splátok a tak žalovaný je povinný uhradiť žalobcov sumu 1.306,14 eur (splátka v sume 39,58 eur x 33 uplatnených splátok). Preto súd v tejto časti istiny žalobe vyhovel a v prevyšujúcej časti istiny (úroky a poplatky) žalobu zamietol.

Žalobca má proti žalovanému nárok aj na zákonnú sankciu úrok z omeškania z peňažného dlhu. Tento nárok vyplýva z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.. Žalobca žiadal úrok z omeškania priznať v sadzbe 5% ročne od 30.06.2021, čo je po dni konečnej splatnosti úveru. K 30.06.2021 platila základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,00 %, a po pripočítaní 5 percentuálnych bodov výška úroku z omeškania predstavuje 5,00 % ročne. Preto súd priznal žalobcovi proti žalovanému úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.306,14 eur od 30.06.2021 do zaplatenia.

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s čl. 17 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobca mal v konaní úspech v časti, v ktorej súd žalobe vyhovel a teda v časti o zaplatenie 1.306,14 eur, čo predstavuje úspech 48 % a neúspech 52 %, čo predstavuje úspech žalovaného, a to v časti, v ktorej súd žalobu zamietol. Žalovanému tak po odpočítaní úspechu žalobcu vznikol nárok na náhradu trov konania v pomere 4 %. Žalovaný si náhradu trov neuplatnil, zo spisu mu žiadne trovy nevyplynuli a preto súd rozhodol už v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí podľa čl. 17 Civilného sporového poriadku tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Proti výroku rozsudku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Odvolanie odôvodnil § 365 ods. 1 písm. b) CSP, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a § 365 ods. 1 písm. d) CSP, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, § 365 ods. 1 písm. h) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a § 365 ods. 1 písm. f) CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu, a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

Žalobca namietal záver súdu prvej inštancie o výške dohodnutého úroku. V podanom odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne uviedol výšku dohodnutých úrokov vo výške 22,07 % ročne. Z bodu 1.2. zmluvy jednoznačne vyplýva, že úroky boli dohodnuté vo výške 17,9 % ročne. Aj pri výške úroku 17,9 % ročne nemožno konštatovať, že by tieto boli neprijateľné a v rozpore s dobrými mravmi. Ak súd poukázal na to, že priemerná výška úroku podľa NBS bola vo výške 10,19 % p.a., potom výška úroku 17,9 % neprevýšila priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % ako to uviedol súd vo svojom odôvodnení a teda takáto výška úroku nemôže byť neprijateľná a v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca odkázal aj na § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

K úprave predpokladov použitých na výpočet RPMN žalobca uviedol, že všetky predpoklady použité na výpočet RPMN v zmluve uvedené sú, ide o nasledovné údaje: výška úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úroková sadzba, anuitná splátka, poplatok za poskytnutie úveru a správu úverového účtu, dátum zmluvy. V zmysle prílohy č. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. základnou rovnicou, ktorá vyjadruje ročnú percentuálnu mieru nákladov, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Zákon nepožadoval a ani v súčasnosti nepožaduje, uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a nepožadoval ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať, ako predpoklady pre výpočet RPMN. Zákon stanovuje, že sa majú tieto predpoklady v zmluve uviesť, čo banka, ako vyplýva z vyššie uvedeného, splnila. Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.2.2021, vo veci žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., v ktorom posudzoval obdobnú úverovú zmluvu ako je zmluva, z ktorej vyplýva nárok uplatnený v tomto konaní. Dovolací súd mal za to, že v úverovej zmluve sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov a prípadných poplatkov, ktoré údaje zo zmluvy jednoznačne vyplývajú. Dovolací súd na rozdiel od súdov nižších inštancií, zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2

písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia. Zákonodarca pritom formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý (vzorec) je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone, v jeho prílohe č. 2. Pokiaľ odvolací súd považuje za predpoklad na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov i vzorec na jej výpočet, s týmto sa dovolací súd nestotožňuje. Z uvedených dôvodov potom záver súdov nižších inštancií, že predmetná zmluva v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje zákonnú náležitosť, a to všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN, čo má za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je správny.

K splneniu povinnosti overovať bonitu pred poskytnutím úveru žalobca nesúhlasí s názorom súdu, že bonita žalovaného pred poskytnutím úveru bola skúmaná nedostatočne a že sa má navyše jednať o hrubé porušenie povinností pri posudzovaní bonity. Žalobca má za to, že pri poskytnutí úveru konal v súlade s právnymi predpismi a bonitu žalovaného overil dostatočne a konal tak s odbornou starostlivosťou v súlade s § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy. Žalobca dostatočne posúdil schopnosť žalovaného splácať úver, a tým postupoval pri poskytovaní úveru v súlade s ust. § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z.. Žalobca na posúdenie bonity využil v danom prípade najmä nasledovné zdroje informácií a to žiadosť o poskytnutie úveru (dokladám do prílohy) – zo žiadosti vyplývali údaje poskytnuté samotným žalovaným, pri ktorých vyhlásil, že ich uviedol pravdivo a úplne a je si vedomý možných majetkovo – právnych ako i trestno – právnych následkov z uvedenia nepravdivých údajov. Vyplývali z nich údaje najmä o rodinnom stave, príjmoch a záväzkoch žiadateľa. Potvrdenie o výške príjmu (dokladám do prílohy) – rozhodnutie Ministerstva vnútra SR o zvýšení výsluhového dôchodku na sumu 680,50 eur (tieto druhy príjmov sa nedajú overiť v Sociálnej poisťovni, preto z tohto dôvodu klient pred poskytnutím úveru musí predložiť banke osobitné potvrdenia o výške príjmov ako tomu bolo aj v danom prípade). Dopyt do SRBI /NRKI za účelom preverenia záväzkov (report zo Spoločného registra bankových informácií a nebankového registra klientskych informácií - Výsledkom tohto dopytu je výstup z úverového registra vo forme listiny označenej ako CREDIT REPORT – ANALYTIC – dokladám do prílohy) - z reportu vyplynulo, že žalovaný mal iba dva existujúce záväzky a to spotrebný úver (so zostávajúcou sumou 3439 eur, ktorý splácal v mesačných splátkach po 75 eur) a povolené prečerpanie (poskytnutý úverový rámec k osobnému účtu vo výške 210 eur), pričom žalovaný nebol v omeškaní so splácaním predmetných záväzkov, nemal teda žiadne omeškané splátky, dodržiaval platobnú disciplínu a existujúce záväzky plnil riadne a včas. Z predmetnej listiny jednoznačne vyplýva, že žalobca riadne vykonal dopyt do úverového registra, čím si splnil zákonom stanovenú povinnosť uvedenú v § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Žalobca pri skúmaní bonity zohľadnil čistú mzdu žalovaného bola vo výške 680,50 eur. Ďalej zobral do úvahy výdavky žalovaného vo výške životného minima spolu v sume 507,96 eur v danom období (suma životného minima bola v rozhodnom období vo výške 194,58 eur mesačne, ak ide o jednu plnoletú fyzickú osobu; v sume 135,74 eur mesačne, ak ide o ďalšiu spoločne posudzovanú plnoletú fyzickú osobu a 88,82 eur mesačne, ak ide o nezaopatrené dieťa alebo zaopatrené plnoleté dieťa – žalovaný v žiadosti uviedol, že je ženatý a má 2 vyživované deti a preto žalobca posudzoval výdavky v sume životného minima vo výške 194,58 eur + 135,74 eur + 88,82 eur + 88,82 eur, tj spolu 507,96 eur), zostávajúce mesačné výdavky/splátky spotrebného úveru vo výške 75 eur a povoleného prečerpania 10,50 eur (pri úverových rámcach povoleného prečerpania banky brali do úvahy pri skúmaní výdavkov 5% z hodnoty úverového rámca PP vzhľadom na charakter tohto typu úveru, ktorý sa nespláca v pravidelných mesačných splátkach, pričom v danom prípade to bola suma 5% z 210 eur, tj. 10,50 eur) a sumu 75,16 eur (nová anuitná splátka v zmysle zmluvy). Žalobca zároveň dáva do pozornosti skutočnosť, že v danom období neplatili žiadne opatrenia, v zmysle ktorých bolo potrebné zohľadňovať aj ďalšie výdavky spočívajúce napr. v stanovených v stresových splátkach a pod. ako je tomu pri súčasnej legislatíve. Žalobca má za to, že pri poskytnutí úveru konal v súlade s právnymi predpismi a bonitu žalovaného overil dostatočne a konal tak s odbornou starostlivosťou v súlade s § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. a už v žiadnom prípade sa nemôže jednať o hrubé porušenie povinností. Žalobca v súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami týkajúcimi sa dostatočného skúmania bonity pred poskytnutím úveru uviedol, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný, resp. mal akékoľvek pochybnosti a nejasnosti týkajúce sa

skúmania bonity žalovaného pred poskytnutím úveru, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie/opravu v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Súd žalobcu na doplnenie žaloby nevyzval, avšak napriek tomu vo veci meritórne rozhodol, pričom uvedený postup je procesne vadný a žalobcovi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. Keďže súd prvého stupňa rozhodol o nezrozumiteľnom návrhu na začatie konania, pričom jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti návrhu na začatie konania žalobcom uplatňovaných nárokov, hoci bol k takejto činnosti povinný, súd takýmto postupom, ktorý predchádzal vydaniu rozsudku, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP, ktoré sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces) .

Žalobca namietal aj nepreskúmateľnosť rozsudku v časti, v ktorej rozhodoval o priznaných splátkach úveru (ods. 70. odôvodnenia). Súd uviedol, že žalovaný mal hradiť splátky v sume 39,58 eur mesačne, nie v sume 75,16 eur mesačne ako to je uvedené v zmluve (úver v sume 3800 eur delený 96 splátok). Žalobcovi však vôbec nie je zrejmé, z akých dôvodov súd dospel k takejto výške splátok istiny, keď v konaní ako prílohu žaloby žalobca doložil amortizačnú tabuľku, z ktorej vyplývala výška splátky istiny a splátka úroku a teda, ak by aj závery súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru boli správne (s čím sa však žalobca nestotožňuje vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu), je nepochybné, že žalobca má nárok na sumu v celkovej výške 1939,66 eur pozostávajúcu zo splátok istiny od 20.8.2018 do 20.4.2021 v zmysle amortizačnej tabuľky a nie vo výške 1306,14 eur ako to uviedol súd. Vzhľadom na uvedená žalobcovi náleží aj úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 1939,66 eur od 30.6.2021 do zaplatenia.

Proti výroku I. rozsudku, ktorým súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1306,14 eur s príslušenstvom podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že vo veci uplatneného nároku žalobcu zo zmluvy o úvere č. XXXXX už bolo právoplatne rozhodnuté a tak skoršie rozhodnutie v tejto veci tvorí prekážku rozhodnutej veci. Žiadal odvolací súd, aby odvolaním napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. S tvrdením žalovaného nesúhlasí, v konaní č.k. 5C/33/2014-178 súd v rozsudku zo dňa 28.11.2018 určil, že predčasné zosplatnenie úveru bolo neplatné a úverová zmluva č. XXXXX je ďalej platná a účinná. Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 3Co/156/2019 zo dňa 10.3.2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Žalovaný bol povinný naďalej plniť splátky dohodnuté v zmluve, uvedenú povinnosť porušila a splátky neuhradil. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje nárok na omeškané splátky od splatnosti ktorých ku dňu podania žaloby neuplynuli tri roky (za mesiac 08/2018 – 04/2021), ktoré neboli zohľadnené v konaní sp.zn. 5C/33/2014.

K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Zotrvával na svojich vyjadreniach a podanom odvolaní.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu ani odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam uvádza nasledovné:

Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru v tom smere, že uzatvorená Úverová zmluva č. XXXXX (spotrebiteľský úver) je zmluvou spotrebiteľskou vychádzajúcou z postavenia žalovaného ako dlžníka z úverovej zmluvy a že je namieste aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka ako aj Zákon o spotrebiteľských úveroch platný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Zmluvným dojednaním nie je možné vylúčiť pôsobnosť Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je predpisom obsahujúcim kogentné ustanovenia a vzťahuje sa na všetky zmluvy spĺňajúce definíciu

zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle tohto zákona. Výnimku netvorí ani zmluva uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Zákon o spotrebiteľských úveroch má vo vzťahu k Obchodnému zákonníku povahu *lex specialis*, a preto má prednosť pred aplikáciou ustanovení Obchodného zákonníka.

V danom prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu, žalovaný dňa 25.04.2013 uzatvoril so žalobcom štandardnú formulárovú zmluvu o splátkovom úvere v súlade s ustanoveniami v tom čase účinného zákona č. 129/2010 Z.z. Tento právny predpis v ustanovení § 9 ods. 2 upravoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov bol upravený v ust. § 19 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. V zmysle ust. § 19 ods. 2 tohto právneho predpisu, na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie, sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.

Čo sa týka ročnej percentuálnej miery nákladov, táto bola definovaná v ust. § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Ročnou percentuálnou mierou nákladov sa rozumeli celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

Ak zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vo svojich ustanoveniach priamo považuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom za jeden zo základných predpokladov pre výpočet RPMN, je nepochybné, že takýto predpoklad musel byť priamo uvedený v zmluve o spotrebiteľskom úvere a to pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. v spojení s ust. § 9 ods. 2 písm. j) tohto právneho predpisu.

V uzatvorenej úverovej zmluve č. XXXXX zo dňa 25.04.2013 nie je obsiahnutý údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Za takejto situácie žalobcu ako spotrebiteľa nemožno považovať za takého, ktorý pri uzavretí zmluvy poznal všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy a v dôsledku toho za takého, ktorý poznal všetky okolnosti, ktoré mohli mať vplyv na rozsah jeho záväzku.

Vzhľadom na to, že zmluva neobsahuje všetky údaje potrebné pre výpočet RPMN, záver súdu prvej inštancie o absencii tejto náležitosti a z toho vyplývajúcej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je správny a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožnil.

Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu uvedeniu a posudzovaniu výšky úrokovej sadzby odvolací súd uvádza, že táto námietka žalobcu je dôvodná. Z bodu 1.2 Základné podmienky úverovej zmluvy zo dňa 25.04.2013 vyplýva, že zmluvné strany si dohodli typ a výšku úrokovej sadzby fixná do splatnosti, 17,9

% . Súd prvej inštancie v bode 50 odôvodnenia rozhodnutia nesprávne uviedol výšku úrokovej sadzby 22,07 % ročne.

Súd prvej inštancie v bode 51 uviedol, že Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100% oproti priemeru bánk. Z uvedeného vyplýva, že súdnou praxou je pre nebankové subjekty ustálená akceptácia výšky úrokovej sadzby do 100 % priemernej výšky úrokov poskytovaných bankami. Avšak takáto akceptácia nevyplýva pre bankové subjekty, ktorým je aj žalobca. Zmluvné strany, kde veriteľom je banka, si dohodli výšku úrokovej sadzby o cca 75 % vyššiu oproti priemeru bánk (10,19 %) , pričom spotrebiteľ nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť výšku dojednanej úrokovej sadzby. Žalobca neuviedol žiadny dôvod, pre ktorý bol nútený zvýšiť úrokovú sadzbu o 7,71% oproti priemeru úrokových sadzieb bánk. Takéto dojednanie výšky úrokovej sadzby prevyšujúce priemer bánk o cca 75 % a nie je v súlade s dobrými mravmi.

Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie správne rozhodol o bezúročnosti a bezpoplatkovosti na základe zistenia a argumentov vo vzťahu k úroku a neuvedeniu celkových nákladov pre výpočet RPMN, nebolo potrebné zo strany odvolacieho súdu osobitne preskúmať argumenty a námietky strán sporu vo vzťahu k zisťovaniu bonity klienta.

Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacou námietkou žalobcu, že výpočet priznanej sumy je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Súd prvej inštancie v bode č. 70 odôvodnenia rozhodnutia presným a logickým postupom na základe prijatého záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a z toho vyplývajúcich bezúročných mesačných splátok úveru za žalobcom požadované obdobie, dospel k celkovej sume priznanej rozhodnutím žalobcovi.

Ak žalobca sa nestotožňuje s výškou priznanej mesačnej splátky, ktorú súd použil pri výpočte, k tomu je potrebné uviesť, že výška mesačnej splátky prezentovaná žalobcom (amortizačná tabuľka) nezodpovedá bezúročnému úveru bez poplatkov.

S odvolacou námietkou žalovaného, že rozhodnutie vo veci Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 5C/33/2014 tvorí prekážku rozsúdenej veci sa odvolací súd nestotožňuje.

Existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex officio. Len čo súd zistí existenciu tejto prekážky, vedie to k zastaveniu konania vo forme uznesenia, proti ktorému je prípustné odvolanie. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O totožnosť veci ide vtedy, ak je daná totožnosť účastníkov konania a predmetu konania vyplývajúceho z rovnakých skutkových dôvodov a ak ide o to isté plnenie (petit), o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t. j. ak vyplýva z rovnakého skutku). (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25. apríla 2022, č.k. 2Cdo/41/2021-323).

V danej veci si žalobca žalobou uplatnil nárok na zaplatenie neuhradených splátok za obdobie od 08/2018 do 04/2021. Okresný súd Vranov nad Topľou rozhodol rozsudkom č. k. 5C/33/2014 - 178 zo dňa 28.11.2018 tak, že: I. konanie v časti o zaplatenie zmluvného úroku 20,61 eur a úroku z omeškania vo výške 7,92 eur zastavil, II. žalovaný bol povinný žalobcovi zaplatiť sumu 2.527,36 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne z tejto sumy od 16.04.2014 do zaplatenia, III. v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol a o trovách rozhodol tak, že IV. žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Voči výroku III. a IV. podal odvolanie žalobca. Vo zvyšnej časti nadobudol rozsudok právoplatnosť dňa 16.04.2019. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 3Co/156/2019 - 239 zo dňa 10.03.2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. a IV. a o trovách rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 01.04.2020. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný uzavrel so žalobcom dňa 25.04.2013 podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver v 3.800 eur, pričom žalovaný sa zaviazal čerpané prostriedky uhrádzať veriteľovi v anuitných splátkach 75,16 eur mesačne, s úrokovou sadzbou 17,9 % ročne. Na predmetný úver uhradil žalovaný sumu 526,12 eur. Žalobca úver predčasne zosplatnil a pohľadávku žaloval na súde prvej inštancie, pričom v rozsudku sp. zn. 5C/33/2014 zo dňa 28.11.2018 súd určil, že predčasné zosplatnenie úveru je neplatné a úverová zmluva č. XXXXX je naďalej platná a účinná. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 3Co/156/2019 zo dňa 10.03.2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Vzhľadom na vyššie uvedené bol žalovaný naďalej povinný platiť dohodnuté splátky uvedené v zmluve. Uvedenú povinnosť žalovaný porušil, neuhradil omeškané splátky, preto si žalobca uplatňuje splátky, ktoré sú nepremičané, a to 3 roky spätne pred podaním žaloby, a to za mesiace august 2018 až apríl 2021 pri výške mesačnej splátky 75,16 eur s tým, že posledná splátka je vo výške 74,97 eur.

Vzhľadom na to, že v konaní vo veci sp.zn. 5C/33/2014 bolo právoplatne rozhodnuté, že predčasné zosplatnenie úveru je neplatné, žalovaný mal povinnosť plniť v zmysle zmluvy všetky budúce splátky. Žalovaný po skončení veci sp.zn. 5C/33/2014 už žiadne splátky neuhradil, preto žalobca bol oprávnený vymáhať žalobou nezaplatené splátky. Keďže o tomto žalobcom uplatnenom nároku v konaní rozhodnuté nebolo, rozsudok vo veci 5C/33/2014 nemôže tvoriť prekážku rozhodnutej veci. O res iudicata by išlo v tom prípade, ak by si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie splátok, o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté v konaní 5C/33/2014. Z pripojeného spisu 5C/33/2014 Okresného súdu Vranov nad Topľou a z odôvodnenia rozhodnutia 3Co/156/2019239 zo dňa 10. marca 2020 v bode 12 je zrejmé, že cit.: „Žalobca síce predložil súdu výzvu zo dňa 27.12.2013 týkajúcu sa zmluvy č. XXXXX, ale nijako nepreukázal (čím neuniesol dôkazné bremeno), aby táto výzva bola aj žalovanému skutočne doručená. Keďže konečná splatnosť úveru bola dohodnutá k 20.04.2021 (č.l. 69) a k platnému zosplatneniu nedošlo, správne uzavrel súd prvej inštancie, že žaloba v tejto časti je podaná predčasne.“

Keďže o žalobcom uplatnenom nároku za obdobie od 08/2018 do 04/2021 nebolo v konaní 5C/33/2014 právoplatne rozhodnuté, odvolacia námietka žalovaného o prekážke rozhodnutej veci je neopodstatnená.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie žalobcu a odvolanie žalovaného za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok v zmysle ustanovenia § 387 C.s.p. potvrdzuje ako vecne správny.

Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva, ani nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. (Pozri rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04)

O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že vzhľadom na neúspech žalobcu a žalovaného v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov odvolacieho konania strany sporu nemajú.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).